

УИЛЯМ СНОДГРАС ИЗ ПОЕМАТА „ИГЛА В СЪРЦЕТО“

Превод от английски: Блага Димитрова, —

chitanka.info

*Късен април е и вие сте трима. В зори
ние отвън прекопахме градината,
за да загладим вредата от твоите игри,
сякаш къртици нощес са дълбали тунели.
Четири кола забихме на стража,
тъничък плет от връвчици изплели.*

*Първа си ти да я стъпчеш с крачка.
След като бе пръстта ѝ ситно пресята,
лейката ти си донесе, за да удавиш така
цялата пръст и нас. Сега семенцата
в прави лехи са загърнати, всяко расте.
Сторихме всичко, каквото можахме, дете.*

*Някой ще трябва да пlevи и да разсади
младите кълнове, да ги полива, когато
сянката падне връз техните точно бразди.
Всеки ден ти ги наглеждай, защото на лято,
щом като стигнат до пълен разцвет,
аз ще съм вече далече от теб.*

*Никой не може да каже защо
сезонът не чака.
Вечерта, щом ти казах, че аз
трябва да си вървя, ти горестно плака
да остана до късно.*

*Ето, дойде есента.
Правим редовната наша разходка
около градски цветя,
за да откраднем едно от стеблото му кротко*

и да се опитаме да говорим.

*Като ветрове-гиганти пуфти
и със дъх обезглавяваме и пилеем
сивоглави глухарчета като дим.
Пролет след зимния студ ще изгрее —
казва поетът неопровержим.*

*Също са сиви звездите,
призрачносиви. А снощният студ
прати в зори по следите им
скръбен невен и иглики попарени,
сгърбени, болни и стари.*

*Сякаш разпънати нерви на тази стена,
зъзнат ластарите на грамофончето,
полупосърнали от слана.
Все още то по своите плетеници снове,
като по начупени редове*

*на стихове, които как да направя, не зная.
Там, по неговия стан неразнищаем,
ние намираме все още по някой цвят
с късни пъпки, които да разцъфтят
после в твоята стая.*

*Спуща се нощ и скована роса.
Чух, че щерката на моя приятел е плакала,
защото щурецът, дето бил пял
всяка нощ като трубадур под прозореца в мрака,
ненадейно умрял.*

*Тук, в утъканата прах,
е нашето игрище.
Вдигам те на люлката и трябва
сам да те отблъсна.*

*Виждам те, че пак се връщаш,
после те отпъждам пак.*

*Чакам те спокоен, докато пристигнеш.
Колкото ти по-високо,
по-далеч от мен, по-дълго се изкачваш,
толкова по-силно пак назад към мен ще паднеш.*

*Черен ми петак, махало на часовник,
ти поддържаш моя постоянно тakt*

*да пулсира в синевата,
гдето златоперки сити все летят
над задъхания, плодоносен
обсег на растящия ни хоризонт.
Още веднъж в този миг
аз те държа в моите ръце.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.